

Biliyorum, burada söyleyeceklerim mahkemeniz nezdinde herhangi bir önem taşımayacak ve günümüz Türkiye'sinde hukuki bir karşılık bulmayacak. Bu sözde duruşmanın sonunda, karar verecek makam siz değilsiniz. Cüppeleriniz, kürsüleriniz, makam odalarınız, sizin de, en az beni kelepçeleyen jandarmalar, "bunu içeri atın" dediğinde beni hapse atan "bunu salın" dediğinde hapislane kapılarını açan gardiyanlar kadar emir kulu olduğunuzu değiştirmez. Bir yıllık rehine sürecimin akabinde, hakkımda tahliye kararını imzalarken kimin talimatıyla hareket ettiğinizi hatırlarsınız.

Yine de burada bir şeyler söylemek isterim. Ahmet Altan'ın dediği gibi, ben de Türkiye'de şu an, hukukun olmadığını bildiğim halde hukuk varmış gibi davranacağım. Ahmet Şık gibi ben de savunma yapmayacağım, itham edeceğim. Yaşadıklarım kayda geçsin. Ve dosya, bugün değil ama yarın-öbür gün hukukun üstünlüğünü kabul eden, bağımsız ve saygıdeğer bir mahkemece ele alınırsa, hakkımdaki suçlamalara karşı cevabım yokmuş algısı yaratmak istemediğimden burada söz alıyorum.

Bu açıklamayı, bir yıl beklemenin ardından ve yine tam bir yıl süren skandallar zinciri sonunda yapıyorum. Yaşadığım hak ihlallerini tek tek anlatacağım.

1. Serüvenin tuhaf başlangıcı: 14 Şubat 2017 tarihinde ifade vermek üzere İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne kendi irademle gittim. Hakkımda yakalama kararı olduğunu birkaç gün önce avukatlarım aracılığıyla teyit etmiştim. Ancak polis, ne beni ifadeye çağırmişti ne de adresi kayıtlarda bulunan Beşiktaş'taki evime çok sevdiği şafak operasyonlarından birini düzenlemişti.

Dönemin Almanya Başkonsolosu Georg Birgelen eşliğinde Vatan Caddesi'ne gittiğimde, bizzat İstanbul Emniyet Müdürü Mustafa Çalışkan tarafından kabul edildik. Makam odasında çay içerken, "Deniz Bey Almanya için çok önemli olmalı" ya da "Sayın Merkel'in Deniz Yücel'e ne kadar değer verdiğini biliyoruz" gibi göndermeli sözler sarf etti. Bu sohbetten bir süre sonra, ifademi emniyette değil, savcılıkta vereceğimi beyan ettim. Ve gözaltına alındım.

Yan hücrede kalan birine kendimi tanıttıktan sonra, yine aynı kişi diğerlerine "Arkadaşlar, aramızda Ahmet Davutoğlu'na canlı yayında Cizre'yi soran gazeteciye selamlıyoruz" diye seslendi ve bir alkış koptu. Birinin, Emniyet Müdürü ile çay içip hemen ardından nezarethaneye atılması ve orada alkışlarla karşılanması Türkiye'nin yüksek tuhaflik standartlarına göre bile tuhaftır.

2. Korkunç gözaltı koşulları: Kendi isteğimle polise gittiğim halde gözaltına alındım ve karanlık, gün ışığından, temiz havadan yoksun, rezalet yemek konservelerinin verildiği, çay, kahve ve sigaranın yasak, tuvaletlerin pislik içinde ve sadece sınırlı kullanıma açık olduğu, 120 kişiye tek bir duşun düştüğü bir ortamda, 7 metrekarelik hücrede bir-iki kişiyle tam 13 gün tutuldum. Her gün rapor almak üzere hastaneye götürüldüysem de, oradaki hekimlerin çoğu yüzüme bakmadan "Darp var mı?" diye sorup geçmek istediler. Bu kötü koşullarda rahatsızlandığımda muayene edilmek için mücadele vermek zorunda kaldım. Bazı polislerin, kimi diğer şüphelilere karşı kötü muamelesine tanık olduysam da, nezarethanede görevli ve benim dosyamdan sorumlu polisler bana karşı insanca davrandılar. Ama bu, mevcut korkunç koşulları değiştiremezdi.

3. Savcı rezaleti: Dönemin Enerji Bakanı, Erdoğan'ın damadı Berat Albayrak'ın e-posta hesaplarının Redhack adlı hacker grubu tarafından hacklenmesi ve basına sızdırılmasıyla ilgili "bilşim sistemine hukuka aykırı olarak girme ve orada kalma" gibi suçlamalarla hakkımda yakalama kararı çıkarılmıştı. Ancak İstanbul Başsavcı Vekili Hasan Yılmaz ifademi aldığında, Albayrak/Redhack meselesiyle ilgili neredeyse hiç soru sormadı. Bunun yerine, Türkiye muhabiri olduğum Die Welt gazetesinde yayımlanan kimi köşe yazıları ve haberlerim suç unsuru sayılarak karşıma çıkarıldı. Savcının yöntemi, evrensel hukuk normlarına uygun bir şekilde "suçtan suçluya" ulaşmak değil; beni suçlu ilan edip suç uydurmaktı. Ancak hakkımdaki ithamlar deli saçmasıdır, ciddiye alınacak bir yanı yoktur. Ben, yaptığım işin neden genel gazetecilik standartlarına uygun olduğunu, burada açıklayarak kendimi küçük düşürmeyeceğim, onurumla ve vicdanımla sarf ettiğim emeğe saygısızlık etmeyeceğim, haberlerimi, izlenim ve köşe yazılarımla hukuk nezdinde savunma mecburiyetindeymişim gibi davranmayacağım. Gazetecilik değil, gazeteciliği suç saymak suçtur.

4. Çeviri ve mantık fiyaskosu: Savcının karşıma çıkardığı Almanca'dan Türkçe'ye çeviriler tam bir fiyaskoydu. Çeviri hatalarıyla doluydu. Ayrıca, bazı önemli kısımlar anlamı çarpıtacak şekilde atlanmış, başka bir yerde orijinalde olmayan ibareler eklenmişti. Ve tüm hatalar istisnasız aleyhime işliyordu. Yani sadece dil eksikliği değil, aynı zamanda art niyet söz konusuydu. Çeviri hatalarını daha sonra avukatlarım ayrıntılı biçimde mahkemeye sunacaklar. Şimdilik iki örnekle yetineyim.

Suç unsuru sayılan yazılarımdan birinde, Türkiye'de Kürt vatandaşlarının maruz kaldığı ayrımcılığı ve eşitsizliği eleştiren "Kürt anasını görmesin" fıkrasını aktarmıştım. Savcı, tutuklamaya sevk kararında, ayrımcılığı eleştiren bu fıkrayı, utanmadan "halkı kin ve düşmanlığa tahrik etme" suçu olarak değerlendirdi. Bu gülünç durum bir yana, "Almanya'da Almanca olarak yayımlanan bir yazıyla hangi halkı, nasıl kin ve düşmanlığa tahrik etmişim?" sorusunu da cevapsız bıraktı.

Sorgunun başka bir yerinde savcı, "Abdullah Öcalan'a 'PKK Başkomutanı' demişsin" dedi. "Hani nerede?" diye sordum. Bana almanca orijinal makalemi verdikten sonra yazımdaki ibareyi gösterdim ve dedim ki, "Burada 'PKK-Chef' yazıyor. Almanca 'Chef' kelimesinin Türkçe karşılığının 'Başkomutan' değil, 'şef' olduğunu anlamak için Almanca bilmek gerekmez." Boş gözlerle baktı. Ve tutuklama talebine, orijinal makalemde "Başkomutan" kelimesini kullandığımı yazdı. Daha sonra cezaevinde tanıştığım eski bir polis müdürü, Hasan Yılmaz hakkında "Çağlayan'ın en gerizekâli savcısı" dediğinde – n'apim?– itiraz etmedim.

5. Absürt duruşma: İstanbul 9. Sulh Ceza Mahkemesi'nde duruşmayı yürüten hâkim Mustafa Çakar'ın hitabı daha kibardı. Ancak hâkim gibi değil, iktidarın militanı gibi davranıyordu. Defalarca sözümü kesti, "Bu görüşe katılmıyorum" ya da "Ben bunu böyle görmüyorum" dedi. Sanki mahkeme duruşmasında değil de, bir panelde oturup tartışıyormuşuz gibiydi. Sonunda, "Hâkim Bey, ben de sizin görüşünüze katılmıyorum ve sizin görüşünüze katılmamak suç değildir" demek zorunda kaldım. Ne delil karartma ne de kaçma şüphesi için ortada makul sebepler vardı. Ve bana atfedilen "Terör örgütü propagandası yapmak" ve "Halkı kin ve düşmanlığa tahrik etme" suçları, mevcut kanunların tutuklama öngördüğü suçların arasında değildi. Ama karar önceden belliydi. Tutuklandım.

6. Kopyala-yapıştır yöntemiyle kararlar: Rutin şekilde tutukluğumu gözden geçiren Sulh Ceza Mahkemeleri, kopyala-yapıştır yöntemiyle tutukluğumun devamını hükmetti. Avukatlarımın itirazları okunmadı. Nereden mi biliyorum? Çünkü, avukatım Veysel Ok, benim ricam üzerine, 6 Ekim 2017 tarihinde sunduğu itirazın ilk üç sayfasında her zamanki argümanlarımızı sıraladıktan sonra, araya Sendika.org adlı internet sitesinde yayımlanan ve "Türk futbolunun altyapı sorunlarını" irdeleyen iki sayfalık bir makale sıkıştırdı.

"Çoğu zaman aşağıdaki sözleri birçok sözde futbol insanından duyar veya okuruz: 'Altyapılar önemlidir.' 'Altyapı olmadan üstyapı olmaz' şeklinde başlayan bu yazı, eğer itirazımız okunsaydı dikkat çekerti. Dikkat çekmedi, çünkü okunmadan 3. Sulh Ceza Mahkemesi hâkimi Yasin Karaca'nın imzasıyla reddedildi. Kararın üzerindeki "gereği düşünöldü" ibaresi ise, her zamaninkinden daha komikti. Ama aslında, bu, mahkemelerin insanların hayatıyla ilgili karar verirken sergiledikleri ilgisizliğin ve ciddiyetsizliğin vahim göstergesiydi.

Anayasa Mahkemesi ise iki sene içinde başvurumu incelemeyerek başka bir vurdumduymazlık örneğini sergiledi.

7. Ağır Tecrit: Resmi adı Silivri Kapalı Ceza İnfaz Kurumu olan, Silivri 9 No'lu olarak bilinen hapisnede, tecrit altına alındım. Mesele sadece, tek kişilik bir hücrede kalmam değildi, sadece bu olsaydı itirazım olmazdı. Ancak Olağanüstü Hal ile, diğer tutuklularla bir araya gelip sosyalleşme, sohbet etme, spor sahasını ortak kullanma gibi haklar tümüyle askıya alınmıştı. Avukat ve haftada bir saat, genelde cam arkasında gerçekleşen, birinci derece akrabalarla sınırlı ailem dışında kimse ile görüşme imkânım yoktu. Birkaç ay sonra, haftada bir saat spor sahasına çıkarıldığımda bile yine yalnızdım.

Tecrit, insanın ruhsal ve bedensel bütünlüğünü zedeleyen "beyaz işkence" olarak bilinen bir işkence biçimidir. Bir yıllık rehinelüğimin dokuz ayını ağır tecrit koşulları altında geçirdim. Ve elbette tecrit benim ruhsal ve bedensel bütünlüğümü de etkiledi.

Hücremin arka kapısının açıldığı ufacak avlumda da yalnızdım. Yüksek duvarlarla ve dikenli tellerle sarılı avlunun üstü de tel örgüyle kaplıydı. Bir avuç gökyüzünü bile tel örgülerden görüyordum. Bana en ağır gelen zulüm buydu.

Tecritin bir başka boyutu, yazdığım mektupların iletilmemesi ve gelen mektupların bana teslim edilmemesiydi. Ancak uzun bir mücadelenin ardından eşimin, anne-babamın ve kayınvalidemin mektupları teslim edilmeye başlandı. Bana gönderilen birkaç bin mektup ve kartpostal ise sadece tek tük teslim edildi. Tahliye olduğumda bile verilmedi. Ya yasa dışı bir şekilde el koyulmuş ya da yine, yasa dışı bir şekilde imha edilmişti.

8. Hedef gösterilmek: Gözaltına alınmam ve tutuklanmam, Alman kamuoyu ve hükümetince sert bir dille eleştirildi; Türkiye'de muhalefet tarafından da kınandı. O esnada ne Türk hükümeti konuyla ilgili herhangi bir açıklama yaptı, ne de iktidar medyası kayda değer bir haber geçti. Ta ki tutuklanmamdan üç gün sonra Star adlı bir iktidar bülteni, "Gazeteci değil PKK tetikçisi" şeklinde manşet atarak hakkımda karalama kampanyası başlatana kadar.

Belliydi ki, tutuklanmamla amaçlanan hedefe varılmış, AKP'li siyasetçilerin Anayasa referandumu kapsamında Almanya'da konuşma yasakları gündeme gelmişti. Ertesi gün, yani 3 Mart 2017 tarihinde Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, İstanbul'da (ne alakaysa) Yeşilay'ın "Zümrüdüanka Ödül Töreni"nde ilk defa alenen hakkımda konuştu. AKP'li siyasetçilere getirilen konuşma yasaklarını benim tutuklanmamla ilişkilendirdi ve beni "PKK'nın bir temsilcisi" ve "Alman ajanı" olmakla suçladı. 5 Mart 2017 tarihinde yine İstanbul'da düzenlenen (yine ne alakaysa) "Tokatlılar Gecesi"nde tekrar hakkımda konuştu ve bana tam yedi defa "terörist" dedi. Daha sonra benim için kullandığı "ajan terörist" lafını lügate soktu. 13 Nisan 2017 tarihinde Beyaz TV ve diğer iki televizyon kanalına verdiği röportajda ise, "Elimizde görüntüler, her şey var. Ve bu, tam bir ajan terörist" dedi.

Yani, devletin en tepesindeki kişi tarafından hedef gösterildim ve yargısız infaza uğradım. Ve bu kişi, yargıyı ve iddia makamını üstü örtülü bir şekilde değil, alenen yönlendiriyordu. Günümüz Türkiye'sinde bizzat Cumhurbaşkanı'nın "Şu anda içeride; bu süreç böyle devam edecek" dediği kişi hakkında, Erdoğan'ın onayını almadan iddianame hazırlayabilecek bir iddia makamı, karar verebilecek bir mahkeme var mıdır? Elbette yoktur.

Devletin en tepesinden gelen hakaret ve iftiralara, iktidar medyasının pislik kampanyası eşlik etti. Bazen trajikomik haller alıyordu bu kampanya. Ama benim yanımda eşimin, arkadaşlarımla ve avukatımla da hedef gösterilmesi hiç komik değildi.

9. Tutuklanmamın asıl sebepleri: Ben, Mayıs 2015 tarihinde Die Welt gazetesinin Türkiye temsilcisi olarak çalışmaya başladığım tarihten itibaren zaten fişlenmişim. Akçakale sınır kapısında dönemin Urfa Valisi'ne, bir basın toplantısında soru sorduğum için gözaltına alınmış, bir başka tarihte dönemin Başbakanı Ahmet Davutoğlu'nun Alman Şansölyesi Angela Merkel ile Ankara'da yaptıkları basın toplantısında sorduğum (ve Türkçeye yine eksik-yanlış çevrilen) bir soru yüzünden iktidar ve medyası tarafından hedef gösterilmişim. Hem Türk hem de Alman vatandaşı olarak Türkiye'den kolaylıkla ayrılabilirdim. Ayrılmadım. Hem gazeteciliğin, esas zor koşullarda gerekli olduğuna inandığım, hem de bu ülkeyle gönül bağım olduğu için Türkiye'de kaldım.

Daha sonra tesadüfen Redhack/Albayrak soruşturmasına dahil edildim. Bu durum, Türk basınına devamlı verilen gözdağının yanında ülkedeki tüm yabancı basın mensuplarını da caydırmak için fırsat olarak görüldü. Tutuklanmamın diğer sebebi ise, benim üzerimden Almanya'yla suni gerginlik yaratarak anayasa değişikliği referandumu için yürütülen kampanyada bu gerginlikten faydalanmaktı.

10. İşkence: Silivri 9 No'lu yüksek güvenlikli cezaevinde, katı şekilde uygulanan prosedürler vardır. Mesela, mahkûm revire çıkarılacak, aile veya avukat görüşüne götürülecekse, o bölümde görevli olan infaz memuru, koridorda nöbet tutan ve hücrelerin belli bir kısmından sorumlu başka bir memurla hücre kapısına gelir. Kimin ne zaman üst araması yapacağı, kimin mahkûma eşlik edeceği bellidir ve asla değişmez. 1 Mart 2017 tarihinde Silivri'ye götürüldükten sonra, revire ve iki defa milletvekili görüşüne çıkarılırken bana da bu prosedür uygulanmıştı.

Ancak 3 Mart Cuma ve tekrar 5 Mart Pazar günü Cumhurbaşkanı'nın beni hedef göstermeye başlamasıyla, 6 Mart Pazartesi günü, beni avukat görüşüne götürmek üzere altı gardiyan kapıma geldi. Ekip, Mustafa Aydın isimli bir amirden ve Osman Andıç, Fırat Koçoğlu, Bilgican Kodal, Adem Yada ve savcılık tarafından adı tespit edilemeyen bir başka gardiyandan oluşuyordu. (İsimleri deşifre ediyorum çünkü herkes yaptığından sorumludur.) Bu grup, üst aramayı, o ana kadar hiç karşılaşmadığım bir kabalıkla yaptı. "Vatan haini", "Alman ajanı" gibi hakaretlerle hitap ediyor, Cumhurbaşkanı'nın hakkımda sarf ettiği hakaretleri tekrarlıyorlardı.

Normalde tek gardiyan eşliğinde çıkılan yolda etrafımda altı kişi vardı. Koridora çıktığımızda, biri "acele et" diye bağırırken, diğeri aynı anda "yavaş ol" diye bağırıyordu. Başımı öne eğmemi ve omzumu duvara sürterek yürümemi talep ettiler. Utanarak itiraf ediyorum, bu talimata uydum. Cezaevinde çok yeniydim, yalnızdım ve neye uğradığımı şaşırıyordum.

Silivri'de tüm rutin prosedürler askıya alınmıştı. O günden itibaren beni her yere, aynı altı kişi getirip götürüyordu. İkinci gün aile ziyaretine çıkarıldığımda hakaretlerin ve tehditlerin dozu artmıştı. Koridorda yine başımı öne eğmem talep edildi. Çöp tenekesinin önünden geçerken aralarından biri "Sana çöp kutusuna selam verdirteceğim. Merhaba çöp kardeşim diyeceksin. Çünkü sen de çöpsün" şeklinde tehditler savurdu.

Aile görüşü dönüşünde, yine aynı altı gardiyan arasında şöyle bir diyalog geçti: "Bunun odasına girelim biz." – "Evet, hiç beklemediği bir zaman girelim." İki-üç saat sonra bu ekip avlu kapısından hücreme girdi. O ana kadar Silivri'de olağan bir aramaya henüz tanık olmamıştım. Bu aramaların jandarma eşliğinde yapıldığını daha sonra öğrendim. Hücreniz, kendi iradenizle seçtiğiniz türden bir yaşam alanı değilse bile, sonuçta sizin yaşam alanınızdır. Kalabalık bir grubun mahremiyetinize girmesi, kendilerinde her şeyi karıştırma, arama hakkı görmesi her zaman rahatsız edicidir. Fakat daha sonra tanık olduğum bu aramalarda aşırı kaba davranışlara maruz kalmadım.

O günkü durum ise farklıydı. Yine aynı altı kişi gelmişti, eşyalarımı dağıtıyor, sakladığım birkaç gazete kupürünü – ki elimde o anda manevi değer taşıyan tek şey buydu- çöpe atmaya zorluyor ve yine küfürler savuruyorlardı. Ve hücrelerde, koridorlardan farklı olarak kameralar olmadığı için ayaklarıma tekmeler, göğsüme ve sırtıma atılan yumruklarla ilk kez darp edildim. Şiddetin dozajı fazla yüksek değildi, bedensel acı yaratmaktan ziyade aşağılamaya, caydırmaya yönelikti ve belki beni karşılık vermem için tahrik ediyorlardı. Ne olursa olsun yaşadıklarım işkenceydi.

Bu ülkede, Sansaryan Han'ından Diyarbakır 5 No'lu Askeri Cezaevi'ne, Erenköy Köşkünden "Derin Araştırma Laboratuvarı"na insanlara yapılan zulümleri düşününce, yaşadığım fiziki şiddeti "işkence" olarak tanımlamaya utanırdım. Ama işkenceyi, işkence kılan sadece şiddetin miktarı veya muamelenin gaddarlığı değildir. Psikolojik boyutu vardır. Uygulamanın örgütlü biçimde yapılmasıdır. İnsan onurunu kırmaya ya da caydırmaya yönelik sistematik şekilde uygulanmasıdır. Mağdurun bedensel ve ruhsal bütünlüğünün, hatta can güvenliğinin tümüyle zalimlerin elinde olmasıdır, güvenebileceği herhangi bir kuralın olmayışıdır. Ve işkencecilerin, bugün kendi koydukları sınırların yarın ötesine geçmeyeceklerine dair herhangi bir garanti yoktur. Mağdur, tümüyle zalimlerin keyfine teslim edilmiştir.

Nitekim üçüncü gün şiddetin miktarı tekrar yükseldi ve yüzüme vuruldu. Bu saldırının öncesinde revire doğru yürürken yine başımı eğmemi talep etmişlerdi ama ben bu sefer direndim. Ve kendime yakıştıramadığım bu talimata iki gün boyunca uymuş olma ayıbını kısmen de olsa sildim. Aralarından biri yol boyunca "Boynunu eğ ulan, yoksa ben eğdirmesini bilirim" şeklinde tehdit etti, yine çöp tenekesine selam verdirteceğini söyledi. Ve kameraların olmadığı merdivenlerde, duvara itilip kafama atılan yumruklarla darp edildim.

Revirde başka bir mahkûm olduğu için beni aynı koridorda bulunan kamerasız kütüphane odasına soktular. Orada görevli memur bir şeylerin normal olmadığını fark etti, ancak kitap raflarının arkasına saklandı. Malûm gardiyanlardan biri, yüzüme iki tokat attı, hemen arkasından yanaklarımı okşadı. Bir diğeri "Vatanı satmana Almanlar ne kadar para veriyor?" diye soruyordu. Her zamanki gibi bu tür provokatif bir soruya cevap vermedim; bunun üzerine o memur "Cevap ver, keserim dilini!" diye tehdit etti.

Revirde o gün soy ismini bilmediğim doktor Uğur Bey görevliydi. Girer girmez bu kişiler tarafından darp edildiğimi söyledim ve özellikle kütüphanede yüzüme vuran şahsı işaret ettim. Uğur Bey, benim isteğim üzerine bu gardiyanları odadan çıkardı. Beni dinledi ve rapor hazırlayacağını söyledi. Ancak muayenenin bitiminde, yaşadıklarımın stresiyle raporu hatırlatmayı unuttum. Zaten yediğim tokatlar gözle görülür izler bırakacak şiddette değildi. Dönüşte hekimden bana eşlik etmesini rica ettim. Kendi gelmedi ama revirde görevli infaz memurunu gönderdi. (Zaten, normalde o memurun beni hücremden alıp geri bırakması gerekirdi.) O altı kişi de yine beni takip etti, ama bu sefer alıştığım "vatan haini" laflarıyla yetindiler.

Avukat görüşüne çıkarmaya geldiklerinde henüz kapı açılmadan bu gruptan biri dışarıdan seslendi: "Bizi gene şikâyet etme, bundan sana fayda yok. Sadece öfkemiz artar!" Belli ki güvendikleri bir şey vardı. Yine başımı eğmemi talep ettiler, yine sessizce direndim. Kütüphanede bana vuran kişi ise yolda "O beni gösterdiğin parmak var ya, o parmağı önce ağzına sokacağım, sonra başka yerine. Sonra... Dur sen göreceksin..." dedi. Tehditlerin içine cinsel fanteziler karışmıştı. Aynı kişi, "Biz sana vurmadık, biz sadece okşadık. Sen şiddet nedir bilmiyorsun. Ama istersen gösteririz" diyordu. Amir ve başka bir gardiyan arasında ise şöyle bir diyalog geçiyordu: "Yahu bu çok soğukkanlı, hiç tepki vermiyor." – "Keşke karşılık verse de biz ona cevabını versek." Şiddet ve cinsel fantezilerine hâkim olamayan gardiyan ise "Olsun, vermesin. Onu kameraların olmadığı bir yere götüreceğim" diye cevap verdi.

Avukatlarımla durumu değerlendirdikten sonra, avukatım Veysel Ok, baş gardiyandan, bu grubun benden uzaklaştırılmasını talep etti. Bunun üzerine altı kişiden ikisi dönüşe katılmadı. Ama diğer dördü hl yanımdaydı. Görüşmeden çıkar çıkmaz kabinlerle ana koridor arasındaki, kamerasız dar bir koridorda duvar köşesine sıkıştırıldım, omzuma yumruk atıldı.

Hem cezaevindeki prosedürler askıya alınmıştı, hem de fiziki şiddet hariç tüm kötü muamele, kameraların görebileceği yerlerde ve herkesin gözü önünde cereyan ediyordu. Cezaevi müdürü Ali Demirtaş'ın ve diğer yetkililerin olup bitenlerden habersiz olması bu yüzden katiyen mümkün değildi. Peki, kendisi bu talimatı vermiş olabilir miydi? Sanmıyorum. Çünkü, KHK'larla on binlerce memurun görevden alındığı, eski valilerin, emniyet müdürlerinin, yüksek yargı mensuplarının tutuklandığı, tüm devlet personelini "Sıra bana da gelir mi?" korkusu sardığı bir ortamda, cezaevi müdürünün, Cumhurbaşkanı'nın bizzat konu ettiği şahsım hakkında kendi iradesiyle böyle bir inisiyatif kullanabileceğine ben ihtimal vermiyorum. Kanaatimce, Cumhurbaşkanı (ya da yakın çevresi) dışında kimse bu özel muamele için inisiyatif göstermeye cesaret edemezdi.

Peki bunun amacı ne olabilirdi? Bu uygulamayı kamuoyuna taşıyabileceğimizi düşünmemişler miydi? Bana pek mümkün görünmüyor. Çok daha olası, istenen tam da buydu. Muhtemelen amaç, tutuklanmamla Almanya'yla başlayan gerginliği daha da tırmandırmak ve Almanya'dan gelecek tepkileri referandum kampanyasında malzeme etmekte. Zira, "Alman gazeteci Türkiye'de tutuklandı" haberi Almanya'da büyük tepkilere yol açmıştı. "Alman gazeteci Türkiye'de işkence görüyor" haberinin etkilerini tahmin etmek zor değildi.

Tam da bu yüzden avukatlarımla farklı bir strateji izlemeye karar verdik. Provokasyona gelip karşı tarafın istediği gibi mevzuyu kamuoyuna taşımak yerine, önce politik ve diplomatik yollarla çözüm denedik. Hem Alman hükümeti üst seviye temsilcilerini hem de Türkiye'den bir siyasetçiyi aracı olarak devreye soktuk. İniyatifimizi takip eden tüm süreci bilmesem de, bu çabalar sonuç verdi. Ertesi gün o altı gardiyan ortadan kaybolmuş, her şey normale dönmüştü. İki gün sonra, Türkiye Aile Bakanı Rotterdam macerasına çıktı ve benim üzerimden Almanya'yla yaratılmak istenen büyük kriz Hollanda'yla yaratıldı.

Dönemin Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü Enis Yavuz Yıldırım'ın aracımıza gönderdiği ve söz konusu personelin benden uzaklaştırıldığının güvencesini verdiği mesajını, avukatlarım mahkemeye sunacaktır.

O günden sonra Silivri Cezaevi'nde benzer bir uygulamaya tanık olmadım. Diğer infaz memurlarının bir kısmı güleryüzle ve kibar, bir kısmı daha mesafeli ya da kaba davransa da kimse kötü muamelede bulunmadı. Tüm cezaevi personeline öfkeli değilim. Ama bu şahıslardan şikyetiyim.

Zaten daha o günlerde suç duyurusunda bulunmuştuk. Silivri Savcılığı soruşturma başlattı, ama benim ifademi dahi almadan takipsizlik kararı verdi. Bunun zerine mahkemeye itiraz ettik. Tahliye olduğum 16 şubat 2018 tarihinde itirazımız hakkında karar verilmemişti. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne

sunduğumuz başvuruda, işkenceyi anlattım. Ancak devam eden bir soruşturma olduğu için, cezaevinde yazdığım yazılarda ve verdiğim yazılı röportajlarda bu mevzudan bahsetmedim. Tahliye olduktan ve Silivri Sulh Ceza Hâkimliği, takipsizlik kararına itirazımızı reddettikten sonra da bu konu hakkında konuşmamayı tercih ettim. Çünkü, bunun yeri mahkemeydi. Yeri burasıydı.

Bu yüzden, burada ilk defa alenen söylüyorum: Ben, Silivri 9 No'lu cezaevinde üç gün boyunca işkenceye maruz kaldım. Belki Türkiye Cumhurbaşkanı'nın ya da yakın çevresinin talimatıyla, ama her hâlükârda onun tarafından hedef gösterilerek, onun sorumluluğunda işkence gördüm. Öyle ya da böyle yaşadıklarımın bir numaralı sorumlusu, Recep Tayyip Erdoğan'dır.

11. Rehine pazarlığı: Tayyip Erdoğan, yukarıda değindim 13 Nisan 2017 tarihli televizyon röportajında bir şey daha söyledi: Sunucunun "Vermeyeceğiz?" sorusu üzerine "Kesinlikle. Ben bu görevde, bu makamda olduğum sürece asla" diye cevap verdi. Oysa benim iade gibi bir talebim kesinlikle olmadı; cezaevinden de defalarca haykırdığım gibi, talep ettiğim yegâne şey, adil ve acil yargılanmaktı. Cumhurbaşkanı içinse yaptığı açıklama aslında bir pazarlığın başlangıcıydı. İstanbul otopark mafyası ve Kayserili halı tüccarı karışımı bir zihniyetle o tarihten sonra "Madem bu adam Almanya için bu kadar kıymetli, bedavaya vermeyelim" diye düşünmüş olmalı.

Tam bir gangster gibi, Almanya'ya sığınan ve Gülen örgütü üyesi olmakla suçlanan eski subayların iadeleri gibi talepler sundu. Açıkça "Al papazı, ver papazı" diyerek Amerikan hükümetine takas teklif ettiği gibi – Andrew Brunson karşılığında Fethullah Gülen –, bende de aynı mantıkla hareket etti. "Almanya'da çok Deniz var" dedi. Oysa Almanya'da haberleri ve yorumlarından dolayı tutuklu tek bir gazeteci yoktu. Kısaca, Tayyip Erdoğan, yargı mensuplarını da kendine suç ortağı ederek bir yıl iddianamesiz rehin tutulmamı sağladı.

12. İddianame ayıbı: Ve sonunda, savcı Yılmaz'ın "iddianame" demeye cüret ettiği üç sayfalık bir ucube karşıma çıkarıldı. Ne Erdoğan'ın iddia ettiği "görüntüler" vardı (ki olamazdı da, çünkü böyle bir şey yoktu), ne hukuk nezdinde önem arz eden herhangi bir delil. Ağırlıkla tutuklama kararında geçen yazılar vardı. Yeni olarak eklenen iki yazıya değinmek isterim.

Birinde, "Ermeni soykırımı" ibaresini kullanmış olmam suç sayılmış. Evet kullandım. Soykırımı, basketbol maçı diyecek değilim. Bu tarihi gerçeğin suç sayılması, tarihi değiştirmez. Kaldı ki, Türkiye toplumunun büyük kısmı bu gerçeği inkâr etse de aslında herkes her şeyin farkında. Alman meclisinin, Almanya'nın soykırımdaki tarihi suç ortaklığını da vurgulayan kararı aldığı gün, Taksim'de Alman Konsolosluğu önündeki protestoyu izlemiştim. Orada toplanan grup, "Soykırım yalandır, yalan kalacak!" diye haykırıyordu. Ve hemen ardından "En iyi Ermeni, ölü Ermeni" diye bağırıyordu. "Soykırım olmadı, ama gerekirse bir daha yaparız" gibi şizofren bir mantık. Ancak Türkiye, bu tarihi gerçeğe yüzleşmediği müddetçe muasır medeniyetler seviyesine erişemeyecektir.

İddianameye yeni giren ikinci yazı ise, savcının iddiasına göre 24 Temmuz 2016 tarihinde Die Welt'te yayımlanan ve güvenlik güçlerini, PKK'ye karşı düzenledikleri operasyonlarda "etnik temizlik"

yapmakla suçladığım hayali bir yazı. Böylesi bir tespit için ciddi gerekçeler olsaydı bu terimi kullanmaya çekinmezdim. Ama bu gerekçeler yoktu ve ne o tarihte ne de herhangi başka bir yazımda bu kapsamda "etnik temizlik" ifadesini kullanmışımdır. Bu, bir çeviri hatası değil, savcının yalanıdır. (Savcı, yalanı hemen ortaya çıkmasını diye olsa gerek, suç unsuru saydığı hiçbir yazımı dosyaya "delil" olarak eklememiştir.)

13. Skandal telefon listesi: Savcının dosyaya eklediği tek yeni sözde delil, 2014-2017 yılları arasında gerçekleştirdiğim telefon görüşmelerinin listesidir. Tanımadığım kişiler bir yana, ismi geçen insanların çoğu gazeteci meslektaşlarımdır. Ya da, avukatlar, akademisyenler, STK çalışanları, milletvekilleri ve milletvekili danışmanları gibi haber kaynaklarımdır. Bu insanlarla telefonla konuştuğümü ortaya çıkarmaları için mi bir sene hapis tutuldum?

Bu raporda, pek çok insan, herhangi bir mahkeme kararına dayanmadan kaynağı meçhul varsayımlar üzerine terör şüphelisi ilan edilmiştir. Ortada hiçbir şey yok iken, ben bu insanlar üzerinden zan altına alınmışım, bu insanlarsa benim üzerimden. Aynı mantıkla Türkiye'de kimi meslektaşlarım hakkında hazırlanan iddianemelerde, "şüphelinin İlker Deniz Yücel ile irtibat ve iletişiminin olduğu" şeklinde suçlamalar yer almıştır, sanki Türk Ceza Kanunu'nda, "Bu adama selam veren kişi, bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır" diye bir düzenleme varmış gibi.

Ayrıca, polis raporuyla, iddianamedeki rakamlar birbirine uymamakta. Polis raporunda, adları yanlışlıkla iki defa geçen iki kişiyi düşürsek, 64 kişi var. Savcı arkadaşımız ise, bu sayıyı bile kazasız, hatasız aktarmayı becerememiş, sözde iddianamesinde "59 farklı kişiden" bahsetmiştir.

14. Hukuksuz tahliye: Türkiye, yakın tarihte çok sayıda hukuk dışı tutuklama gördü. Ama ilk hukuksuz tahliye olayını benimle yaşadı. Mahkeme heyetine bu olayı anlatmama gerek yok, kendileri emir kulu olarak bu süreçte yer aldılar. Kayda geçsin diye anlatayım: 14 Şubat 2018 tarihinde dönemin Başbakanı Binali Yıldırım, Alman ARD televizyon kanalına verdiği bir röportajda "Ümit ederim kısa sürede serbest kalmış olur. Kısa sürede bir gelişme olacağı kanaatindeyim" dedi.

Kendisinin Berlin'de Şansölye Angela Merkel'le buluştuğu ertesi gün, Alman Konsoloslğu yetkilileri beni Silivri'de ziyaret ederek şunu söylediler: "Türk tarafı sizi salıvermeye razı. Ancak bir koşulla: Derhal ve sessizce ülkeyi terk etmeniz gerek. Bunun için Alman hükümeti yardımcı olmaya hazır, sizi Almanya'ya taşıyacak özel bir uçak tahsis edecek." Ben, "Türkiye'deki iktidarın işine geldiğinde hapse gireceğim, yine iktidarın işine geldiğinde çıkacağım ve bütün bu olup bitenlere sessiz kalacağım, öyle mi? Bunu kabul edemem" diyerek bu teklifi reddettim. Ayrıca, ben bir gazeteciyim. Alman hükümetinin elemanı değilim ki, Almanya Devleti'nin tahsis etmek istediği uçağa bineyim. Dolayısıyla bu tekliflerini teşekkür ederek kabul etmedim. Böylelikle, Erdoğan'ın tükürdüğünü kendi yalamamak için bu görevi devrettiği Binali Yıldırım, Almanya ziyareti esnasında tahliyemi bir hediye olarak sunamadı.

Ertesi gün, yani 16 Şubat 2018 tarihinde bünyesinde çalıştığım Springer medya grubu devreye girdi ve benim için uçak tahsis edeceğini bildirdi. Aynı gün içinde, "derhal ve sessizce" şartlarını kabul etmemekle birlikte ülkeden ayrılmayı kabul ettim. Dönemin Almanya Dışişleri Bakanı Sigmar Gabriel, bunu Türk mevkidaşı Mevlüt Çavuşoğlu'na aktardı, o da artık her kime bildirdiyse, bildirdi. Bu anlaşma, zincirin son halkası İstanbul 32. Ağır Ceza Mahkemesi'ne tahliye talimatı olarak yansıdı. Ömer Günaydın başkanlığındaki mahkeme de isteneni yaptı.

Ülkeden çıkmayı neden kabul ettiğimin gerekçelerini açıklamanın yeri burası değildir. Burada başka bir şey önemli: Türkiye devleti beni gerçekten yargılamak isteseydi, karşılığı 18 yıla kadar hapis cezası olan bir suçu işlediğimi düşünseydi, Türkiye'den ayrılmama izin veremezdi. Tahliye olan meslektaşlarıma ve diğer siyasi tutsaklara rutin adli kontrol şartını koyan ve yurtdışına çıkmalarını yasaklayan bu devlet, beni tam aksine yurtdışına çıkmaya zorladı. Hapse atılma hak ihlali, vatandaş olduğum ülkeden kovulma hak ihlaliyle sonuçlandı.

15. Pazarlık iddiası: Doğrudur, Türkiye hükümeti ve bizzat Tayyip Erdoğan benim üzerimden rehine pazarlığı yürütmek istedi. Ve doğrudur, henüz hapisteyken "kirli pazarlıkların parçası olmayacağımı" açıkladım. Ancak mevcut tüm bilgilere göre böyle bir pazarlık olmadı. Ne Türkiye'nin iadesini istediği kişiler, ne silah ne de herhangi bir başka şey karşılığında saliverildim. Türkiye'nin tek elde ettiği, gerginliğin düşmesi, mevcut koşullarda mümkün olduğu kadar "normalleşme" idi. Türkiye hükümeti, ekonomik sıkıntılardan dolayı Almanya'yla gerginliği gidermek zorundaydı. Ve Almanya'yla kısmen normalleşmenin yolu benim serbest kalmamdan geçiyordu. Hem Alman hükümeti bu kararlılığı göstermişti hem de arkadaşlarımla başlattıkları kampanya, başta kendi gazetem Die Welt olmak üzere tüm Alman medyasının dayanışması ve çok sayıda yurttaşın angaje olmasıyla ciddi bir kamuoyu baskısı oluşmuştu. Bu muazzam destek için sonsuz minnettarım.

Bu ülkede demokrasi, özgürlük ve eşitlik uğruna çok daha ağır bedeller ödeyen sayısız insan oldu. Bu mesleği onuruyla yapmak için Türkiye ve dünyada hayatlarını kaybeden meslektaşları oldu. Bunların yanında benim yaşadıklarım az kalır. Sizin kararınızın ise bir değeri yoktur. Ancak bu böyle gitmez. Ve benim yaşadıklarım, binlerce insanın yaşadığı hak ihlallerinde payı olanlar hukuk nezdinde hesap verecek.

Ve tabii ki her şey çok güzel olacak.